

„wel dencken meught, dapper verkouwt geworden ben, so dat ick noot-
 „saeckelijck mijn kamer bewaren moet, hetwelck my een onsegghelijck ver-
 „driet is, ten aansien, dat ick daer door ben verbannen van mijn siels-
 „aengenaem gheselschap; en daer en boven soo quelt my de schrickelijcke
 „jalousye van den bruynen Brabander, vreesende door hem te verliesen het
 „weynigh, dat ick aen u gewonnen hope, dies my de uren daghen, de daghen
 „Jaeren, ende de Nachten eeuwen duncken te wesen; daerom, ô Alderliefste
 „Lief, indien u de Menschelijcke ghenegentheyd mede aen hanght, of so u
 „Maeghdelyck borst oyt is doorstraelt geweest met de minnelijcke straelen
 „van medelyden tot u even Naesten, of soo ghy immermeer hebt ghevoelt de
 „vrundelijcke kracht van de verkiesinghe van d'een voor den anderen te
 „beminnen, soo laet u Minnaer niet hopeloos quijnen, maer vertroost hem
 „met een kleyn letterken van u ghenegene Jonste, soo sal ick blyven in leven
 „en sterven:

„Uwen altijd getrouwe Dienaer en slave

G. A. BREDERO.

O, als Madalena ooit mocht vernemen met welk een ontzettenden ziels-
 angst, en onder welk een gadeloos lijden hij deze laatste regelen schreef,
 zij zou met bekommering, met ontroering, denken aan den geestigen dichter,
 den voortreffelijken schaatsenrijder, die haar zoo ondubbelzinnige blijken van
 zijne driftige liefde gegeven had.

Terwijl hij schreef knaagde de pijn feller en feller, en begon een hevig
 hoesten, dat hem telkens noodzaakte de pen neer te leggen. De huiveringen
 schokten hem immer forscher, de ademhaling floot steeds luider, maar hij wilde
 den brief eindigen. Hij spande zijne laatste krachten in. Madalena moest alles
 van hem zelve vernemen. De steeds zich op nieuw herhalende aanvallen van
 hoest verhoogden het knagend lijden in de linkerzijde. Zitten blijven en
 schrijven scheen hem ondoenlijk te zullen worden. Maar hij overwon nog-
 maals, terwijl een luide uitroep van smart hem ontsnapte, en hij eindigde
 den brief.

Machteloos zonk hij in zijn leunstoel, het lichaam krimpens van pijn,
 rillend van koortskou, terwijl de hardnekkigste hoestvlagen hem zwoegend
 deden hijgen naar lucht. Wat lot hing hem boven het hoofd? Zou eene
 langdurige krankheid hem machteloos maken, machteloos om naar Madalena
 te snellen, en haar op zijne knieën vergiffenis te vragen? Met sidderende
 handen vouwde hij den brief, en schreef bijna onleesbaar: „à *Mademoiselle*
Madame 1) *Madalena Stockmans, asteur* 2) *à Amsterdam.*”

---

1) Titel van een jong meisje in 1618 — gelijk blijkt uit de *Lucelle*, waar deze herhaaldelijk als *Mevrouw* wordt aangesproken.

2) *à cette heure.*